

Заједно са мојим пријатељима (нажалост, неки више нису међу живима) пре двадесет година посетили смо Равну гору, планину која у српском народу буди понос, јунаштво и достојанство. Планину на којој је пуковник Дража Михаиловић са својим саборцима рекао "не" нацизму, фашизму, робовању и окупацији.

Од мог првог одласка на Равну гору имао сам велика очекивања да ће та планина постати место обележавања српске храбрости, антифашизма и пркоса свему што је мрачно и назадно. Место где ће моћи да се поклоним сенима генерала Михаиловића и његових палих сабораца. а шта смо добили?

Добили смо место где једна странка прави своје годишње окупљање присталица како би покрет генерала Михаиловића могла да искористи за пропаганду своје политике користећи и присвајајући покрет као свој политички пројекат.

Добили смо мноштво младића и девојака (нажалост, и старијих људи) који својим изгледом пропагирају изглед припадника Југословенске војске у отаџбини онако како их је приказивао и како их, нажалост, и данас на нашим телевизијама приказује комунистичко-мондијалистички савез у партизанским филмовима. Као брадате, пијане протуре које на све личе само не на људе.

Добили смо и младиће у црним униформама који су неколико година уназад чинили строј почасне гарде одевени у сивомаслинасте униформе какве су заправо и носили припадници Југословенске војске у отаџбини.

Када би се ти момци мало боље загледали у историју, увидели би да припадници покрета генерала Михаиловића никада нису носили црне униформе и да су се управо против таквих и борили (Францетићеве црне легије, италијански фашисти, немачке панцер јединице). Црна униформа није оно што треба носити на Равној гори.

Планина српског поноса претворена је у вашариште, а племенита настојања да се достојанствено укаже част слободарском духу једног народа изобличена у најобичнију пијацу украшену роштиљем и шатрама, те новокомпонованом и светском музичком понудом по светским ценама.

Због чега угледни поштоваоци лика и дела генерала Михаиловића, једне парламентарне странке која себе назива равногорском, није била у стању да ни после двадесет година свог постојња покрене захтев за рехабилитацију припадника равногорског покрета као и самог генерала?

Зашто, иако је имала градоначелнике у многим градовима Србије, па и у самом Београду, није издејствовала да се нека улица у тим градовима назове по генералу Михаиловићу?

Зашто није издејствовала да се кућа у Београду где је живео генерал Михаиловић обележи спомен-плочом, већ се чекало да то неко други уради па да се тај успех присвоји?

Многи од нас (међу њима и ја) кукају на поплаву "партизанских филмова" на јавном сервису, па се поставља питање зашто се неко није потрудио да сними документарни филм о догађајима током Другог светског рата и учешћу Дражиног покрета у њему.

Многи ће рећи да за то нема новца. Али, ако се скупило за спомен-дом на Равној гори, за многа писанија сумњивог квалитета и истинитости, онда би се нашло и за филм о покрету генерала Михаиловића.

Зашто се, ако се толико воли Равна гора и генерал Михаиловић, не помогне Јефтићу око скупљања имена чланова ЈВУО или Самарцићу приликом писања и прикупљања документације о самом покрету.

Изнео сам само нека запажања о томе шта треба променити како би слика четничког покрета добила рам који јој припада, а припадници покрета стекли заслужени углед. Само од нас и нашег озбиљног става према овом проблему, а то је кривотворење истине,

Да не будемо као они

Пише: Александар Недић
уторак, 03 август 2010 15:19

зависи да ли ћемо исправити историјску неправду, која нам је силом и нашим сопственим немаром тако болно нанета.